

Sygn. akt I PSK 277/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa J. M.  
przeciwko L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.  
o przywrócenie do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 30 sierpnia 2022 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie  
z dnia 5 października 2020 r., sygn. akt VII Pa 71/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od J. M. na rzecz L. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 października 2020 r. (sygn. akt VII Pa 71/20) Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda od wyroku z dnia 2 marca 2020 r., (sygn. akt IV P 622/16/N) Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalającego powództwo J. M. o przywrócenie do pracy, względnie zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 34.500 zł. tytułem niezgodnego z prawem rozwiązania z powodem stosunku pracy.

Pismem z dnia 29 marca 2021 r. powód J. M. złożył skargę kasacyjną od wyroku z dnia 5 października 2020 r. Sądu Okręgowego w Krakowie, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając, na podstawie 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 30 § 1 pkt. 2 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p., art. 41 k.p. i art. 45 § 1 k.p., poprzez ich wadliwą interpretację i przyjęcie, że oświadczenie z dnia 11 lutego 2016 r. o wypowiedzeniu umowy o pracę zostało skutecznie złożone powodowi J. M. przez pozwanego pracodawcę L. sp. z o.o. z siedzibą w K., przy stwierdzeniu i wykazaniu, w oparciu o dowody w sprawie, a w szczególności zaświadczenie lekarskie i opinię sądowo-psychiatryczną, że w chwili złożenia oświadczenia przez pracodawcę powód był w stanie psychicznym ograniczającym możliwość świadomego i samodzielnego podejmowania decyzji, a także ograniczającym jego zdolność do oceny własnego postępowania i jego skutków, co skutkuje przyjęciem braku dojścia do powoda oświadczenia z dnia 11 lutego 2016 r. w sposób pozwalający mu na zapoznanie się z jego treścią, z uwagi na wykazany stan psychiczny powoda, a co za tym idzie wadliwe przyjęcie, iż oświadczenie złożone przez pozwanego skutkowało rozpoczęciem biegu okresu wypowiedzenia, jak również rozpoczęciem biegu do złożenia przez powoda odwołania od tego oświadczenia i przyjęcie, że w chwili składania tego oświadczenia w ustalonym stanie faktycznym, J. M. nie pozostawał w stanie usprawiedliwionej nieobecności w pracy.

W oparciu o powyższe, skarżący wniósł o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - na podstawie art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 1 k.p.c. oraz w związku z podstawami wskazanymi w zarzucie określonym w skardze, bowiem w niniejszej sprawie istnieje istotne zagadanie prawne w związku z faktem, iż zachodzi konieczność ustalenia i dokonania wykładni - czy w sytuacji, w której pracownik, przy złożeniu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem znajduje się, w chwili jego złożenia (wręczenia lub doręczenia), w stanie psychicznym ograniczającym możliwość świadomego i samodzielnego podejmowania decyzji, a także ograniczającym jego zdolność do oceny własnego postępowania i jego skutków - jak w niniejszej sprawie - złożone oświadczenie jest skuteczne, bowiem

posiada realną możliwość zapoznania się z jego treścią, czy też brak jest takiej skuteczności, zwłaszcza, że skutkiem takiego oświadczenia jest rozpoczęcie biegu wypowiedzenia i jego zakończenie w oznaczonym dniu, zgodnie z art. 30 § 2<sup>1</sup> k.p., bowiem okoliczność oceny stanu świadomości odbiorcy oświadczenia została oceniona w dotychczasowym stanowisku Sądu Najwyższego w odniesieniu do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, nie została zaś oceniona i brak jest wykładni analogicznego postępowania sytuacji „zwykłego” (za wypowiedzeniem) rozwiązania umowy o pracę, co szerzej uzasadniono w pkt II uzasadnienia niniejszej skargi kasacyjnej;

2. w świetle art. 398<sup>15</sup> § 1 k.p.c. w związku z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt. 3 k.p.c. - o uchylenie zaskarżonego wyroku z dnia 5 października 2020 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji, względnie uchylenie również wyroku z dnia 2 marca 2020 r., wydanego w sprawie do sygn. akt IV P 622/16/N i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji;

3. po myśli art. 398<sup>11</sup> k.p.c. - rozpoznanie tej skargi kasacyjnej na posiedzeniu niejawnym, chyba, że Sąd postanowi o rozpoznaniu jej na rozprawie;

4. po myśli art. 98 § 1 i 2 k.p.c. - zasądzenie od pozwanej L. sp. z o.o. z siedzibą w K. kosztów postępowania ze skargi kasacyjnej, w tym kosztów zastępstwa procesowego za to postępowanie, według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na wywiedzioną w przedmiotowej sprawie skargę kasacyjną, pismem z dnia 26 kwietnia 2021 r. pozwany wniósł o wydanie postanowienie odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Następnie, pismem z dnia 26 lipca 2021 r. wniesionym do Sądu Okręgowego w Krakowie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych powód wskazał, że zgodnie z art. 23<sup>1</sup> k.p.c. wartość przedmiotu zaskarżenia powinna wynosić 138.000 zł.

Na skutek powyższego, postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2021 r. (sygn. akt VII Pa 71/20) Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych, dokonując sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia skargi kasacyjnej powoda, określił tę wartość na kwotę 138.000 zł – jako prawidłową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedziona skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia.

Zdaniem Sądu Najwyższego, zaprezentowane przez skarżącego stanowisko, z którego wynika, że w przedmiotowej sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne, przejawiające się potrzebą dokonania wykładni - w związku z zaprezentowaną w motywach przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania sytuacją procesową - jest oczywiście chybione.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż wniesiona do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Pierwszą z przesłanek, wskazaną przez skarżącego, jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Doktryna i orzecznictwo stanowią, że istotnym zagadnieniem prawnym jest problem prawny, który skarżący powinien powiązać ze ściśle określonym przepisem lub zespołem przepisów (z uwzględnieniem konkretnych elementów redakcyjnych tekstu prawnego). Problem ten powinien precyzyjnie sformułować w taki sposób, który będzie odpowiadał nie tylko potrzebie wyjaśnienia go w rozpoznawanej sprawie (w okolicznościach faktycznych i prawnych danej sprawy), lecz także w innych podobnych sprawach. Zagadnienie prawne, o którym mowa w tej przesłance, musi być do tej pory nierozwiązane w judykaturze, a ponadto jego rozwiązanie przez Sąd Najwyższy musi być konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy – być rzeczywiste. Uzasadnienie tego problemu prawnego musi zawierać stosowny wywód prawny, który poza powyższymi elementami powinien wykazać istnienie co najmniej dwóch

równorzędnych możliwości rozstrzygnięcia zgłaszanego zagadnienia prawnego. Możliwe jest też wykazywanie, że mimo wyrażenia poglądu przez Sąd Najwyższy, co do określonego problemu we wcześniejszym orzecznictwie, zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (zob. A. Turczyn [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz aktualizowany, red. O. M. Piaskowska, LEX/el. 2022, art. 398<sup>9</sup> i wskazane tam orzecznictwo).

Przechodząc dalej do ogólnych rozważań nt. przesłanek zawartych w treści przepisu art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy wskazuje na jednolity pogląd prezentowany w literaturze, stanowiący, że powołanie przez stronę skarżącą przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2 ww. przepisu) wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów w podobnych stanach faktycznych, przy czym obligatoryjne jest przytoczenie sprzecznych orzeczeń (tak M. Manowska [w:] A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-477(16), wyd. IV, Warszawa 2021, art. 398<sup>9</sup> i powołane tam orzecznictwo).

W ocenie Sądu Najwyższego trudno doszukać się, aby któraś z powyższych przesłanek wystąpiła na tle przedmiotowego postępowania. Skarżący próbuje, pod pozorem wykazania istotnego zagadnienia prawnego wymagającego jednocześnie wykładni, podważyć zasadność ustalonego stanu faktycznego oraz oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, który uzasadnia (zdaniem skarżącego), że J. M. w dniu 11 lutego 2016 r. znajdował się w stanie psychicznym ograniczającym możliwość świadomego i samodzielnego podejmowania decyzji, a także ograniczającym jego zdolność do oceny własnego postępowania i jego

skutków w chwili przedstawienia mu przez pracodawcę wypowiedzenia umowy o pracę, co w rezultacie powinno skutkować bezskutecznością tego wypowiedzenia.

Tymczasem, jak słusznie zauważa pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczącego ustalenia faktów i oceny dowodów, gdyż Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd drugiej instancji.

Z wyżej zaprezentowanych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 §1 i § 3 k.p.c., § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

[as]